

Islamski
Časopis

Vjernik

BR. 20 Oktobar 2020

ISSN 2511-0772

TEMA BROJA

Allahov kader i nevolje

FELJTON

Vakuf – vrijednosti i propisi

Heldinnen des Islams

Asija

“Doista su samo vjernici braća.”

Edukativni islamski časopis "Vjernik"

63477 Maintal

Germany

Registracija: ISSN 2511-0772

Islamski časopis "Vjernik" je islamsko – edukativnog karaktera, na principu Kur'ana i Sunneta. Pored tema koje govore o shvatanju vjere Islama, dio ovog časopisa posvećen je ženi i porodici, zdravlju, a ni najmlađi nisu zaboravljeni.

Cilj i svrha ovog časopisa jeste da'va ili pozivanje ljudi da obožavaju Allah, uzvišen je On, i da slijede sunnet Muhammeda s.a.v.s., te da ustraju na tom putu.

Izdavač: Džemat Firdeus

Urednik: Mujakić Adis

Dizajn i lektura: Sarić Nahmijas

Šerijatska recenzija: Ekinović Harun

U ovaj projekat uključeni su i članovi džemata Firdeus.

Ukoliko želite naručiti časopis, kontaktirajte nas putem e-mail: adismujakic@gmx.de , i "Vjernik" besplatno stiže na vašu adresu.

Redakcija islamskog časopisa "Vjernik"

Esselamu alejkum

Vlast i imetak čine nas obijesnim i osiljenim

Vlast i imetak su oduvijek bili izazovi za čovjeka, jer mu donose moć i privilegije na ovome svijetu, a to je ono za čim ljudska duša čezne i žudi. Ako čovjek u sebi nema uspostavljen sistem samokontrole (vjera i bogobojaznost), vlast i imetak ga čine obijesnim i oholim, a kada postane ohol i obijestan sve granice zla i nasilja prelazi. Čovjek je prije svega Allahovo stvorenje, Božiji rob i dio njegove prirode je da bude poslušan i pokoran svome Gospodaru i Stvoritelju. Uzvišeni Allah je čovjeku postavio granice u okviru kojih se treba kretati i djelovati kao Njegov rob i te granice nikako ne smije prelaziti. Ako ih pak pređe, tada se pobunio i suprotstavio svome Stvoritelju i Gospodaru. Čovjek se suprotstavlja svome Stvoritelju onda kada ga obuzme oholost i obijest, a to najčešće biva zbog vlasti i imetka koji mu daju osjećaj moći i neovisnosti. U stanju nepokornosti i neposlušnosti prema Stvoritelju, čovjek izlazi iz svoga prirodnog stanja.

Na ovaj način možemo razumjeti i objasniti ponašanje moćnika, bogataša i vlastodržaca, njihovu oholost i obijest, i njihov odnos prema vlasti, imetku i običnim ljudima.



Zbog vlasti se ubija, zbog nje se gine

Jedan od najboljih primjera oholosti i obijesti vladara je primjer faraona koji nam spominje Časni Kur'an. Uzvišeni Allah je rekao: „Mi ćemo ti kazivati neke vijesti o Musau i faraonu, onako kako je bilo, i to za one ljude koji vjeruju. Faraon se na zemlji bio ponio i stanovnike njezine na stranke izdijelio; jedne je tlačio, mušku im djecu klao, a žensku u životu ostavljao, doista, je smutljivac bio. A Mi želimo da one koji su na Zemlji tlačeni, milošću obaspemo i da ih vođama i nasljednicima učinimo.”(El-Kasas, 3-5.)

Koliko ga je vlast učinila obijesnim i oholim govori nam i sljedeći ajet: „I faraon obzani narodu svome: „O narode moj,-reče on-„zar meni ne pripada vlast u Egiptu i ove rijeke koje ispod mene teku, shvaćate li? I zar ja nisam bolji od ovoga bijednika koji jedva umije da govori? Zašto mu nisu stavljene narukvice od zlata ili zašto zajedno sa njim nisu došli meleki?” I on zavede svoj narod, pa mu se pokori; oni su doista bili narod griješni.”(Ez-Zuhruf, 51-54.)

Naš poznati pisac Meša Selimović u svojoj knjizi „Tvrđava” lijepo je opisao vlast i vlastodržce.

„Postoje tri velike strasti, alkohol, kocka i vlast. Od prve dvije se nekako može izliječiti, od treće nikako. Vlast je i najteži porok. Zbog nje se ubija, zbog nje se gine, zbog nje se gubi ljudski lik. Neodoljiva je kao čarobni kamen, jer pribavlja moć. Ona je duh iz Aladinove lampe, koji služi svakoj budali koja ga drži. Odvojeni, ne predstavljaju ništa; zajedno, kob su ovog svijeta. Poštene i mudre vlasti nema, jer je želja za moći bezgranična.”

Faraona ima u svakom vremenu. Vlast je neodoljivi izazov, primamljivi dar i malo je onih koji su vlasti odolili. Za mnoge vladare vlast je poput živog blata, što je više u njoj, sve mu se teže izvući i spasiti, pa završe kao što je završio i faraon, simbol oholog i osiljenog vladara.

Uzvišeni Allah nas obaviještava kako je završio ovaj oholi vladar i kaže: „I Mi prevedosmo preko mora sinove Israilove, a za petama su im bili faraon i njegovi vojnici, progoneći ih ni krive ni dužne. A on, kad se počeo daviti, uzviknu: „Ja vjerujem da nema boga osim Onoga u kojeg vjeruju sinovi Israilovi i ja se pokoravam. Zar sada, a prije si neposlušan bio i razdor sijao?”” (Junus, 90-91.)

Vlast čovjeka izbezumi, učini slijepim i gluhim. Vlastodržci ne vide da srljaju i sigurno idu ka svojoj propasti. U svome predivnom opisu vlastodržaca Meša Selimović, također, kaže: „Niko na vlasti nije pametan, jer i pametni ubrzo izgube razbor, i niko trpeljiv, jer mrze promjenu. Odmah stvaraju vječne zakone, vječna načela, vječno ustrojstvo, i vežući vlast za Boga, učvršćuju svoju moć. I niko ih ne bi oborio, da ne postaju smetnja i prijetnja drugim moćnicima. Ruše ih uvijek na isti način, objašnjavajući to nasiljem prema narodu, a svi su nasilnici, i izdajom prema vladaru, a niko to i na um ne pada. I nikoga to nije urazumilo, svi srljaju na vlast, kao noćni leptiri na plamen svijeće.”

Uzvišeni Allah je o faraonu i njegovom stradanju rekao: „Danas ćemo izbaviti samo tijelo tvoje da bi bio poučan primjer onima poslije tebe”,-ali mnogi ljudi su ravnodušni prema Našim poukama.”(Junus, 92.)

Moć i prokletstvo novca

Mnogi ljudi misle da je u novcu smisao ljudske sreće. Svi žude za novcem i u njemu traže moć i sigurnost. S novcem biva poštovan ko je nedostojan poštovanja, biva tražen ko je nedostojan traženja, biva slavljen ko je nedostojan slave. Takva je snaga novca.

Uzvišeni Allah nam u Kur'anu navodi primjer onoga koga je novac osilio i na kraju uništio. Uzvišeni u suri El-Kasas navodi nam kazivanje o Karunu, moćniku kojeg je imetak učinio obijesnim i bio uzrokom njegove propasti. „Karun je iz Musaova naroda bio, pa ih je tlačio, a bili smo mu dali toliko blaga da mu je ključeve od njega teško mogla nositi gomila snažnih ljudi. „Ne budi obijestan, jer Allah ne voli one koji su obijesni!”-govorili su mu ljudi iz naroda njegova. I nastoj da time što ti je Allah dao stekneš onaj svijet, a ne zaboravi ni svoj udio na ovome svijetu i čini drugima dobro, kao što je Allah tebi dobro učinio, i ne čini nered po Zemlji, jer Allah ne voli one koji nered čine.” (El-Kasas, 76-77.)

Kakav je bio odgovor ovog bogataša, kojeg je imetak silnim učinio? Zaboravio je da mu je to sve Mudri i Sveznajući Stvrotelj podario. Ali tako to biva sa onima koji su zasljepljeni svojim imetkom. Karun je na to rekao: „Ovo što imama stekao sam znanjem svojim.”-govorio je on. A zar nije znao da je Allah prije njega već uništio neke narode koji su bili od njega jači i koji su bili više nakupili.” (El-Kasas, 78.) Kao i prije, tako i danas u našem okruženju imamo slične primjere oholih i silnih bogataša, koji vjeruju da će zbog svoga imetka vječni postati i zauvijek moćni biti. Tako je mislio i Karun, ali Allaha nasilnike i nezahvalnike neće na pravi put izvesti, nego će ih bolnom kaznom još na ovome svijetu kazniti. Da vidmo kako je završio. Uzvišeni Allah kaže: „I Mi smo i njega i dvorac njegov u zemlju utjerali, i niko ga od Allahove kazne nije mogao odbraniti, a ni sam sebi nije mogao pomoći.”(El-Kasas, 81.)

U ovim kur'anskim kazivanjima je pouka za one sve one koji razmišljaju, da vide kako imetak i novac mogu biti uzrokom naše propasti na oba svijeta. Nažalost, većina ljudi svu sreću života i smisao svoga življenja vide u imetku. Malo je onih koji su Allahovom uputom spoznali suštinu i svrhu imetka na ovome svijetu i koji se shodno njihovoj spoznaji prema njemu i odnose. Oni su svjesni Allahovih riječi: „Sve što vam je darovano samo su naslade i ukrasi u životu na ovome svijetu; a ono što je kod Allaha bolje je i trajno je. Zašto se ne opametite?” (El-Kasas, 60.)

Danas je u islamskom svijetu mnoštvo bogataša koji su zaslepljeni svojim imetkom, pa se nadmeću u njegovom trošenju i gradnji velikih građevina. Takvih ima i na istoku i na zapadu i ovdje kod nas, a na njih je ukazao i sam Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kada je rekao da je jedan od predznaka Sudnjeg dana, „kada vidiš gole, bose i siromašne pastire kako se nadmeću u izgradnji velikih građevina.” Nažalost, ovakvi su danas moćni, oni su uzori siromašnom svijetu, ljudi ih slijede i za njima se povode. Takvi su bili i Karunovi savremenici, koji su željeli da imaju ono što ima i Karun, vjerujući da je u tome prava sreća i smisao života. Međutim, kada su vidjeli i doživjeli njegovu propast rekli su: „da nam Allah nije Svoju milost ukazao, i nas bi u zemlju utjerao.

Zar ne vidite da nezahvalnici nikada neće uspjeti.”

Zato uzmimo pouku iz ovih prelijepih i poučnih kur'anskih kazivanja. Ne dozvolimo da nas prevari moć vlasti i novca i da nas učini objesnim i nezahvalnim. Ono što se dešava oko nas, u našoj sredini i u cijelom svijetu, posmatrajmo kroz prizmu islama i Kur'ana. Ne slijedimo i ne povodimo se za oholim bogatašima i moćnim vlastodršcima, da ne bi završili sa njima onako kao što je završio Karun i oni koji su ga slijedili. Molimo Allaha za milost i spas na oba svijeta, da sačuva mislimane zla pokvarenih i oholih vladara i objesnih bogataša, da ih spasi zla smutnji, razdora i zablude, i da ih sačuva spletki koje im pletu njihovi dušmani. Amin, ja Rabbel-‘alemin.

Izvor:

Saff.ba



Allahov kader i nevolje

Nevolje koje čovjeka pogađaju u životu predstavljaju izazov i ispit izdržljivosti i strpljenja, a još se teže podnose i prevazilaze ako ih čovjek ne proživljava kroz vjeru, oslanjajući se na svoga Gospodara. Svaki sin Ademov mora biti iskušan na ovome svijetu, bio on vjernik ili nevjernik, i to je pravilo ovoga života.

Međutim, vjernik zna da su nedaće ustvari ispit za njega i pokazatelj Allahove ljubavi prema njemu. Te nevolje su u obliku lijeka koji je gorak i ne godi čovjeku, ali ga liječi i popravlja njegovo stanje, tako da na kraju ima lijepu završnicu.

Rekao je Fadl b. Sehl: "Zaista se u nevoljama kriju blagodati koje razumna osoba ne smije zanemariti, kao što je brisanje grijeha, obilna nagrada, buđenje iz nemara, vrednovanje blagodati koju je izgubio i vraćanje pokajanju."

Strpljivost

U osnovi, kada vjernika zadesi neka nevolja, obavezan je da se strpi i da čuva svoje dostojanstvo. To je prvi stepen kada je u pitanju Allahov kader – odredba. Ovaj stepen, to jeste iskazivanje strpljenja na nevolji obavezno je i ukoliko se čovjek ne bi strpio, bio bi izložen mogućoj Allahovoj kazni na ovome ili onome svijetu. Treba znati da su nevolje jedan vid Allahovog kažnjavanja roba zbog njegovog nepokoravanja svome Gospodaru.

Osjećaj zadovoljstva

Drugi stepen jeste osjećaj zadovoljstva u nevolji koju vjernik doživljava. Ovo se odnosi na vjernika, jer samo vjernik može doživjeti ovo stanje zadovoljstva u nevolji. Do tog zadovoljstva vodi ga spoznaja korisnih stvari koje sama nevolja donosi. Naime, vjera je ta koja uzdiže čovjeka i čini nemoguće i nelogične stvari mogućim i logičnim, ali to može razumjeti i shvatiti samo vjernik koji vjeruje istinski u svoga Gospodara, Stvoritelja nebesa i Zemlje i svega drugoga.

Stepen zadovoljstva je na većem stepenu od samoga sabura, ustvari stepen zadovoljstva obuhvata i sabur i zadovoljstvo ujedno, i to je taj stepen zbog kojeg se natječu oni koji hoće visoke stepene kod svoga Gospodara. Islamski učenjaci kažu da je stepan sabura obavezan, dok u pogledu stepena zadovoljstva postoji razilaženje kod islamskih učenjaka, ali je možda ispravnije mišljenje da je spomenuti stepen poželjan i pohvalan, a ne obavezan. Od Allahovog roba traži se da se bori protiv šejtana i zla svoje duše i da se maksimalno zalaže da dođe do ovoga stepena, ne bi li dobio visoke džennetske deredže i bio u društvu najodabranijih Allahovih evlija.

Šejhul-islam Ibn Tejmijja, rahmetullahi alejhi, rekao je da neki učenjaci smatraju poželjnim zadovoljstvo nevoljama koje zadese čovjeka, poput: siromaštva, bolesti i sl., a da je sabur obavezan.

Strpljiva osoba ne smije da prigovara Allahovom kaderu, da se žali nekome drugome mimo Allaha, cijepa odjeću, udara se po obrazima i radi bilo šta drugo što ga izvodi iz okvira sabura ili umanjuje taj stepen.

Uzvišeni Allah kaže: "Mi ćemo vas dovoditi u iskušenje malo sa strahom i gladovanjem, i time što ćete gubiti imanja i živote, i ljetine. A ti obraduj izdržljive, one koji, kada ih kakva nevolja zadesi, samo kažu: 'Mi smo Allahovi i mi ćemo se Njemu vratiti!' Njih čeka oprost od Gospodara njihova i milost; oni su na Pravome putu!" (El-Bekara, 155–157)

Ukoliko čovjek nije zadovoljan onim što ga je zadesilo, ili ne voli to, ili teško podnosi, ili bi volio da ga određena nevolja nije potrefila, to ne znači da je izašao iz granica sabura sve dok čuva svoje srce, jezik i tijelo u granicama šerijata.

Šejh ibn Usejmin, rahmetullahi alejhi, rekao je da je sabur gorak, ali da su njegovi plodovi slađi od meda. Kada vjernik dođe na drugi stepen, to jeste kada je zadovoljan Allahovim kaderom, on ne samo da ne doživljava u svome srcu bol, nego na lijep način prihvata Allahovo određenje i ako ga zadesi kakvo zlo, tada sabura, pa to bude dobro za njega, a ako ga zadesi kakvo dobro, onda zahvaljuje, pa bude dobro za njega. Za ovakvog vjernika, kada je u pitanju prihvatanje Allahovog kadera, ne postoji razlika u ovim dvjema situacijama. Postojanje ili nepostojanje nevolje kod je njega jednako.

Onaj koji je zadovoljan Allahovim kaderom ne osjeća bol kada ga zadesi nevolja



Zahvalnost Allahu

Vjernikovo zadovoljstvo musibetom i nevoljom ne ukazuje na to da mu je srce mrtvo, nego, naprotiv, to ukazuje na njegovo potpuno zadovoljstvo i prihvatanje Allaha kao Gospodara i zadovoljstvo Njegovim kaderom.

Treba da znamo da iznad ova dva stepena ima još veći stepen, kada je u pitanje vjerovanje u Allahov kader koji se ogleda kroz iskušenja i nevolje koje proživljava vjernik, a to je stepen zahvalnosti. Prvi stepen jeste stepen sabura, zatim stepen zadovoljstva dotičnom nevoljom, a treći i još veći stepen jeste stepen zahvaljivanja Allahu na nevolji koja nas je zadesila. Čovjeka zadesi nevolja i poteškoća, a on se nakon toga zahvaljuje Allahu, gledajući na nju kao na blagodat, a ne kao na nevolju. Zašto je to tako?

- Zato što je to Allahov odabir, a Allah Svome robu želi samo dobro. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “Čudan li je primjer vjernika! U kakvoj se god situaciji nađe, on je na dobitku i takav slučaj nije ni sa kim drugim osim s vjernikom: ako ga zadesi kakvo dobro, on zahvali Allahu i bude nagrađen zbog toga, a ako ga zadesi šta loše, on se strpi, pa mu i to donese nagradu od Allaha.” (Muslim)
- Ono što ga je zadesilo čisti ga od grijeha sve dok ne sretne svoga Gospodara čist od svakoga grijeha. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “Neće se prestati spuštati nevolja na vjernika i vjernicu kroz njih same, ili kroz dijete, ili imetak, sve dok ne sretnu Allaha bez ijednog grijeha”.
- Da zna da je Allah, koji mu je odredio tu nevolju, bio milostiv prema njemu kroz

Uzvišeni Allah kaže: “Reci: ‘O robovi Moji koji vjerujete, bojte se Gospodara svoga! One koji na ovome svijetu dobra djela budu činili čeka nagrada, a Allahova zemlja je prostrana; samo oni koji budu strpljivi bit će bez računa nagrađeni” (Ez-Zumer, 10). Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “Veličina nagrade ogleda se u veličini nevolje. Kada Allah zavoli jedan narod, On ih iskuša, pa ko bude zadovoljan, njemu pripada zadovoljstvo, a ko se rasrdi, njemu pripada srdžba.” (Tirmizi)

- Nevolja koja nas pogodi mogla je da se veže i za samu vjeru, a nema sumnje da nešto najgore što može da se desi vjerniku jeste da ga zadesi nevolja koja mu narušava njegovu vjeru. Zato je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, znao doviti i govoriti: “Allahu moj, nemoj nam dati nevolju u našoj vjeri.”
- Nema nijedne nevolje koja je zadesila vjernika a da se ona nije mogla odgoditi za Sudnji dan, što bi bilo još pogubnije za njega.
- Nevolja koja se desila bila je propisana i morala se desiti i sa ovakvim razumijevanjem vjerničko srce će se odmoriti i prihvatiti činjenice.
- Nagrada za samu nevolju puno je veća od nevolje, jer su dunjalučke nevolje putevi ka ahiretskim stanicama i vječnoj džennetskoj kući. Primjer svake dunjalučke nevolje poput je lijeka koji je gorak u trenutku korištenja, ali veoma koristan u budućnosti.

Nagrada za nevolju veća je od same nevolje

U svim nevoljama vjernik treba saburati i biti zadovoljan, u protivnom, neće znati zahvaliti svome Gospodaru. Ko ne spozna da je nagrada za nevolju veća od same nevolje, neće moći spoznati svoju potrebu zahvaljivanja Allahu na istoj toj nevolji.

Rekao je Ibn Kajjim, rahmetullahi alejhi, da nevolje koje zadese čovjeka, a istovremeno ih ne može spriječiti, poput smrti, krađe imetka, bolesti i drugih, mogu djelovati na njega na četiri načina:

- Stanje nemoći, tugovanja, jadikovanja i srdžbe. U ova stanja upadaju ljudi koji imaju najmanji stepen vjere, razuma i ugleda.
- Stanje sabura koje može da se desi radi vjere ili samog ugleda.
- Stanje zadovoljstva koje je na većem stepenu od stepena sabura.
- Stanje zahvaljivanja koje je na većem stepenu od stepena zadovoljstva, jer ovakva osoba osjeća da je ta nevolja blagodat pa zahvaljuje Onome koji mu je i dao tu blagodat.

Rekao je imam Kasim, Allah mu se smilovao: “Znaj da svaka blagodat od dunjalučkih blagodati može biti nevolja sa jedne ili blagodat sa druge strane. Možda su za određenog roba siromaštvo ili bolest bolje za njega, jer ukoliko bi bio zdrav ili bogat, možda bi se osilio i prelazio Allahove granice. Uzvišeni Allah kaže: “Kad bi Allah svim Svojim robovima davao opskrbu u obilju, oni bi se na Zemlji osilili, ali On je daje s mjerom, onoliko koliko hoće, jer On dobro poznaje i vidi robove Svoje” (Eš-Šura, 27); “Uistinu, čovjek se uzobijesti čim se neovisnim osjeti.” (El-Alek, 6–7.)

Istovremeno, moramo znati da, iako su nevolje i musibeti sa jedne strane blagodati za vjernika, od njega se ne traži da sam sebe iskušava i baca se svojim rukama u propast ili iskušenja. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, znao se utjecati Allahu od određenih nevolja, učiti jutarnji i večernji zikr u smislu zaštite i poduzimati uzroke koji su ga štitili za vrijeme njegovog života.

Može se desiti da vjernik u svome životu priželjkuje određenu nevolju, ali istovremeno ne može biti siguran ako ga zadesi ista ta nevolja da će je prevazići i da neće naštetiti svojoj vjeri. Zato je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Nemojte žudjeti za susretom sa neprijateljem i tražite od Allaha spas, a kada ga sretnete, budite jaki i čvrsti...”

Rekao je Menavi, tumačeći ovaj hadis: “Nemojte žudjeti za susretom sa neprijateljem, jer čovjeka može obuzeti divljenje samim sobom, oslanjanje na svoju snagu i zanemarivanje neprijatelja, a sve ovo suprotno je oprezu i promišljenom postupanju i može dovesti do pobjede samoga neprijatelja.”

Susret sa neprijateljem jedna je od najtežih stvari za dušu, a stvari koje se dožive nisu kao one nedoživljene i čovjek nije siguran da, kada se desi željeno, da se neće ponašati suprotno tome. Želja za šehadetom ne povlači obavezu želje za susretom. U ovome hadisu ukazuje se na zabranu pozivanja na međusobni dvoboj. Rekao je Alija, radijallahu anhu: “Nemoj pozivati nikoga na dvoboj, a ako neko tebe pozove, ti onda izađi, jer je on onda taj koji tlači i nepravedno postupa, a Allah je zagarantovao pobjedu tlačenom ili onome prema kome se nepravedno postupa.”

ZAŠTO JE TITANIK MORAO POTONUTI

Jedan od događaja koji su obilježili početak prošlog stoljeća, a oko kojeg je spontano, a donekle i planirano, nastao svojevrsni mit, jeste potonuće tada najluksuznijeg i najmodernijeg broda, dobro poznatog "TITANIK". Njegova priča je poznata gotovo svim stanovnicima planete Zemlje u saroj dobi od sedam pa nadalje godina, i uistinu je vrlo mali broj onih koji nisu čuli ništa o ovom brodu i tragediji koja ga je zadesila. Na stotine priča o njemu je ispričano, knjige koje govore o njemu još su uvijek aktuelne i vrlo dobro se prodaju filmska indrustija će vjerovatno još dugo zarađivati milione dolara ekranajicu još uvijek nedovoljni ispričanu priču o ovom brodu, bilo da se radi o igranim ili dokumentarni filmovima. Iako nas ovaj događaj zanima sa jednog sasvim drugog gledišta, informacija Radi, spomenut ćemo neke osnovne podatke vezana za ovaj brod. Titanik je u svoje vrijeme predstavljao posljednu riječ tehnologe. Nije jedan do tada napravljen prekooceanski brod nije se mogao usporediti s njim, ni po kvaliteti, nije po luksuzu, niti po sigurnosti, što je posebno naglašavano. Golemi brod dužine 269 i visine 31,7 metara, sa 11 paluba, snage 46 hiljada ks i tada velike brzine od 23 čvora, imao je devet komara za vodu koj su ga trebale učiniti nepotopivim.

Brod je 10 aprila 1912 isplovio iz Southampton, i krenuo ka New Yorku, na svoje prvo i zadnje putovanje. Dvadeset minuta prije ponoći. 14. aprila, sudario se sa ledenim brijegom na oko 640 kilometra od Newfoundlanda. Iako su sa drugih brodova tokom te večeri nekoliko puta stizala upozorenja na ledenu santu, Titanik je nastavio da plovi maksimalnom brzinom. Nepuna tri sata kasnije, grandiozni brod već je bio dnu mora, usmrтивši sa sobom više od 1500 ljudi. Zahvaljujući dolasku broda "Carpathia", broj žrtava nije bio veći

Zašto je Titanik toliko poznat

Svijet je bio zapanjen ovakvim krajem broda kojim su putovali neki od najbogatijih i najmoćnijih ljudi tog vremena. Njihova imovina ukupno se procjenjivala na 600 miliona dolara.

Potonuće "Titanika" sigurno je najpoznatija, ali ne i najveća pomorska katastrofa. Primjera radi, 30.01.1945. na njemačkoj krstarici "Wilhelm Gustloff" poginulo je 9343 ljudi, i to većinom civila koji su bježali ispred sovjetskih snaga bojeći se odmazde. Potopila su ga torpeda ruske podmornice u Baltičkom moru. Na ovom brodu poginulo je skoro šest puta više ljudi nego na "Titaniku"

Hronološki nam je još bliža 1987. godina kada je na Filipinama u sudaru feribota "Dina Paz" i tankera "Vector" poginulo 4375 putnika, a za ove nesreće većina ljudi nije čula.

Zbog čega je onda potonuće "Titanika" toliko poznata katastrofa oko koje se i do dana današnjeg polemizira i koja se stalno nameće kao aktuelna tema?

Mit o nepotopivosti

Pored luksuza, glamura i korištenja do tada najmodernije tehnologije, ono što je ovaj brod učinilo posebnim jeste ubjeđenje konstruktora, putnika i većine onih koji su čuli za njega, da je on nepotopiv i praktički neuništiv. Svi tada poznati printani mediji pravili su ekskluzivne članke o nepotopivosti "Titanika", koje su mu trebale obezbijediti mnogobrojne komore za vodu, koje bi prilikom oštećenja broda primile nadolazeću vodu i osigurale mu bezbjedan dolazak do najbližeg kopna. Raširena je priča da je u nekim tadašnjim novinama izašao članak pod naslovom "Ni Bog ga ne može potopiti". Da ova informacija i nije tačna, dovoljno je ljudske oholosti u gluposti biti ubijeđen u nepotopivost nečega što je kreirano ljudskom rukom, jer, kako smo rekli, vladalo je čvrsto ubjeđenje o "Titanikovoju" neuništivosti. Ovakav stav o nepotopivosti, koji je prerastao u dogmu u koju nije smjelo biti sumnje, neviđeni je oblik oholosti i bogohulništva, koji nadilazi sve primjere ljudske drskosti u novijoj historiji čovječanstava. Ako je faraon, koji je sebe smatrao božanstvom, primjer oholosti utjelovljen u jednu osobu, onda je "Titanik" isti takav primjer utjelovljen u jednu rukotvorinu slabijih ljudskih bića. Smatrati hrpu gvožđa i drveta nepotopivom, i to od strane Gospodara svjetova, hereza je po konsenzusu svih objavljenih religija

Samo je Allah najveći

Kaže uzvišeni Allah:

U stvaranju nebesa i Zemlji u izmjeni noći i dana zaista su znamenja za razumom obdarene. (Alu Imran, 190)

Ako svojim ograničenim umom, na osnovu naučnih i šerijatskih tekstova, razmišljamo o Allahovoj veličini, doći ćemo do zaključaka da je svaki pokušaj bilo kakve predstave Njegove veličine i moći nemoguć. Naprimjer, naučnici kažu da je zapremina Sunca 1,3 miliona puta veća od zapremine Zemlje, i da je njegova masa 333 000 puta veća od mase Zemlje, što je 750 puta više od mase svih planeta Sunčevog sistema zajedno! Pored toga u svemiru postoje zvijezde koje su stotine i hiljade puta veće od Sunca, koje je tek jedno u nizu od odprilike dvije milijarde zvijezda! Također, govoriti o udaljenosti pojedinih nebeskih tijela koja se mjeri u desetinama hiljada svjetlosnih godina (svjetlost u jednoj sekundi putuje gotovo 300 000 kilometara!) jeste računica pred kojom otkazuje svaki i najgenijalniji um ili najsavršeniji računar. Sve je to opet, Allah najbolje zna, samo djelić prvog, dunjalučkog neba, koje su naučnici po vlastitom priznanju istražili više nego skromno i površno. Pored svoje ogromne veličine, kosmos i ono što je u njemu s lakoćom će biti uništeni voljom Uzvišenog Allaha, kada On to odluči:

Onoga dana kada smotamo nebesa kao što se mota list papira za pisanje. Onako kako smo prvi put iz ničega stvorili, tako ćemo ponovo iz ništa stvoriti – to je obećanje Naše, Mi smo doista kadri to učiniti. (El-Enbija, 104)

U komentaru ovog ajeta Ibn Ebi – Hatim, rahimehullah, prenosi predaju od Ibn Abbasa, radijallahu anhumā, da je rekao: “Allah će smotati sedmera nebesa i ono što je na njima od stvorenja, i sedam zemalja i ono što je na njima od svorenja, i sve će to u Njegovoj ruci biti poput zrna gorušice.” (Ibn -Kesir, Tefsirul-Kur' anil-Azim, 3/194)

Od Ebu-Hurejre, radijallahu anhu, prenosi se da je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao: “Allah će na sudnjem danu Zemlju uhvatiti, a nebesa će desnicom smotati, pa će onda reći: 'Ja sam El-Melik (Istinski i Apsolutni vladar), gdje su vladari zemlje?'" (Buhari. Br. 4712 i 7412 od Ebu – Hurejre radijallahu anhu)

Nakon ovih nekoliko predaja i naučnih činjenica koje govore o veličini kosmosa, koji je opet prema Allahovoj veličini više nego mizeran, zamislimo samo kako je "veliki" bio "Titanik", čije ime na grčkom jeziku znači gorostas, za koga su se ljudi drznuli reći da je nepotopiv! Zato u njegovom potonuću vidimo jasan primjer direktne Allahove kazne i opomene koja bi budućim pokoljenjima trebala ugasiti svaku i najmanju ambiciju da svojim izjavama, poput onih vezanih za ovaj brod, izazivaju Allahov gnjev i srdžbu.

Da su konstruktori i posada vjerovali u njegovu nepotopivost, govori i činjenica da tako savremeno opremljen brod nije imao dovoljan broj čamaca za spašavanje (jer šta će čamci kada brod nemože svakako potonuti?!), što je uzrokovalo utapanja većeg broja ljudi nego što se moglo očekivati. Putnici i posada se nikada u životu nisu osjećali sigurnijim, a u stvari su bili vrlo blizu svoje propasti. To nas donekle podsjeća na riječi Uzvišenog Allaha:

A zar su sigurni oni koji ružne podmuklosti snuju – da ih Allah neće u zemlju utjerati, ili da im neće, odakle ne mogu ni pomisliti, kazna doći, ili da ih neće na putovanjima njihovim kazniti – oni neće umaći. (En-Nahl, 45-46.)

Još jedna vrlo interesantna stvar jeste i činjenica da je ovaj slavni brod potonuo na dubinu od skoro četiri kilometra, pa je ostao neotkriven više od sedam decenija, sve dok ga 1984. godine nije pronašao poznati svjetski okeanograf Robert Ballard. Kada su se prve podmornice spustile do "palače imućnih i moćnih", kako su nazvali "Titanik", i napravile serije snimaka njegovih ostataka, svijet je po prvi put nakon nesreće vidio u kako je jadnom i bezpomoćnom stanju ova olupina. Mikrobiolozi koji proučavaju ostatke ovog broda izračunali su da naslage bakterija i gljivica da svaki dan usišu 45 ili više kilograma željeza sa olupine, tako da će jednoga dana u potpunosti nestati (Časopis nacionalna geografija na hrvatskom jeziku iz decembra 2004). Više je nego ironično da ono što su ljudi iz svoje drskosti i zadivljenosti sami sobom smatrali neuništivim, sada, "natašte", rastaču neka od najsitnijih Allahovih stvorenja koja čak nisu vidljiva ni golim okom. Rekao je Uzvišeni Allah:

...A vojske tvoga Gospodra ne zna niko osim Njega... (El-Mudderi, 31.)

Savremení "titaníci"

Ledeni brijeg u koji je, prema zvaničnoj verziji, udario brod, priča je za sebe u kojoj možemo vidjeti veliku istinu kao i pouku koja bi muslimanima uveliko mogla pomoći da shvate vrijednost jedinstva i zajedničkog djelovanja. Da je neko prije nesreće pored "Titanika" postavio ledenu santu, vidio bi koliko je njena veličina zanemarljiva u poređenju sa ovim gorostasnim brodom, tako da niko nebi ni pomislio da će ona po njega biti kobna. Šta je u stvari santa leda osim određene količine vode u čvrstom, a ne u tekućem stanju? Ovo može poslužiti kao primjer i nada svim potlačenim narodima svijeta, među koje danas svakako spadaju i muslimani, da pojedinci, bez obzira koliko bili slabi kao jedinke, ukoliko se zajednički udruže i povežu, te islamskim odgojem temeljno promijene svoje "agregatno stanje", postaju poput čvrstog bedema pred kojim će se slomiti sve sile i nepravde svijeta. Pred ovakvim bedemom, popustit će sve "nepropusne komore" koje se ogledaju u vojsci, ekonomiji ili politici "savremenih titanika", poput Amerike, Rusije ili Izraela, koji su ubijedeni u svoju nepotopivost, a od konačnog kraha ih dijeli samo jedna obična "santa leda", na koju će se, zbog nepravde i zločina koje čine prema drugima, neminovno nasukati. Na kraju krajeva, ovakvih primjera sigurno ne manjka u historiji čovječanstva. Kaže Uzvišeni Allah:

..."Koliko su puta malobrojne čete, Allahovom voljom, nadjačale mnogobrojne čete!"
A Allah je na strani izdržljivih (El-Bekare, 249.)

Kada se ovome pridoda činjenica da su svjetske globalne sile "pune rupa" i da se "utapaju" u vlastitim problemima među kojima prednjače nemoral, kriminal, korupcija, rasna diskriminacija i zanemarivanje osnovnih ljudskih prava, čak i vlastitih građana, onda je sasvim jasno da je "potonuće" ovakvih "gorostata" itekako blizu.

Ako su mora i okeani najveći muzej historije ljudskog roda, onda je "Titanik" sigurno njegov najpoznatiji eksponat. U bezbrojnim pričama o njemu svako će pokušati da nađe nešto za sebe. Sujevjerni će u njemu prepoznati zlu kob koju je sa sobom donijela egipatska mumija koja je navodno na njemu trebala biti prevezena u Ameriku, zagovornici zavjere će i dalje tvrditi da je iz nekih njima znanih razloga potopljen namjerno, svjetski filmski režiseri i producenti će stalno smišljati kako da nanovo zarade na njihovoj tragediji, a mi ćemo u njegovom potonuću vidjeti koliko je nemoćno

I krhko sve što je napravljeno ljudskom rukom, i koliko je oholo i opasno za nešto poput broda reći, ili još gore biti ubijedjen, da je nepotopivo. Dok mi o "Titaniku" razmišljamo na ovaj ili onaj način, njegova olupina strpljivo čeka dan.

Kada Sunce sjaj izgubi, i kada zvijezde popadaju, i kada se planine pokrenu, i kada steone kaole bez pastira ostanu, i kada se divlje životinje saberu, i kada se mora vatrom napune, i kada se duše sa tijelima spare... (Et-Tekvir) da zajedno sa nebesima i Zemljom bude u prah pretvorena, ukoliko i prije toga u potpunosti ne nestane u mulju i mračnim dubinama Atlanskog okeana.

ASIJA

Ihr Glaube an Allah swt erblühte im Schatten eines Mannes der sagte: „Ich bin euer Gott, der Höchste!“ Obwohl sie die Frau eines Mannes war, der zu den mächtigsten, arrogantesten und tyrannischsten Herrschern Ägyptens gehörte, war sie dennoch in der Lage, die Wahrheit in der Botschaft des Propheten Musa as zu erkennen und zu akzeptieren. Allah swt hat diese edle und tapfere Frau auserwählt, Musa as Zuflucht zu gewähren, als er ein Kind war und sie ihn im Nil fand. Asiya kümmerte sich um Musa as in der Weise, als wäre er ihr eigenes Fleisch und Blut. Sie liebte ihn sehr und schützte ihn,

Durch die Heirat dem Pharao wurde Asiya zur Königin von Ägypten und somit zur mächtigsten Frau der Welt. Sie wird als gütige, sanftmütige und liebevolle Königin beschrieben. Unsere Heldin bekam alles, was sie in diesem weltlichen Leben wollte – die beste Kleidung, das beste Essen, Paläste, Schmuck, Knechte und Dienstmädchen – aber sie opferte all das, um Allah swt näher zu kommen. Für sie war Reichtum, Schönheit und ein hoher rang nicht das Hauptkriterium der menschlichen Fähigkeiten. Asiya erkannte und verstand ganz schnell, dass der Mensch nichts hat ohne den Glauben an Allah swt.

Nachdem sie die Zeugin der Wunder Allah swt wurde, die Musa as im Hof des Pharaos vollbrachte, gab sie ihren Stand als Königin auf und erklärte ihren Glauben an die Botschaft Allah swt. Und so kam der Imaan in das Herz von Asiya. Sie sah ihren Mann und wusste, er lügt! Er sagte, ich bin der größte Gott, euer größter Herr und dennoch erkannte sie, dass ihr Mann lügt. Denn wie kann jemand ein Gott sein, der schläft, der krank wird, der seine Notdurft verrichtet? Niemals entspricht dies der Wahrheit, eine Täuschung, so wusste Asiya sofort, dass er ein Lügner war.

Als der Pharao von Asiyas Glauben erfuhr, versuchte er sie vom Gott des Musa as abzubringen. Doch Asiya weigerte sich, den wahren und einziegen Gott abzulehnen! Erzürnt von dieser Tatsache, schlug er sie

und befahl seinen Wächtern, sie auch zu schlagen. Sie zerrten unsere Heldin hinaus in die glühende Hitze der Mittagszeit, banden ihre Hände und Füße fest und schlugen fortwährend auf sie ein. An wen wandte sich Asiya? Sie wandte sich an Allah swt!

Sie betete: „Mein Herr, baue für mich ein Haus bei Dir im Paradies und beschütze mich vor dem Pharao, vor seinen Taten und vor den Missetätern.“

Es wird erzählt, dass sich, als Asiya das sagte, der Himmel für sie öffnete und sie ihr Haus im Paradies sehen konnte. Asiya lächelte. Die Wächter beobachteten sie verwirrt, sie wurde gefoltert, doch sie lächelte!? Frustriert über diese Erkenntnis, befahl der Pharao, einen Felsbrocken zu bringen und auf Asiya fallen zu lassen, um sie zu Tode zu zerschmettern. Doch Allah swt nahm ihre Seele, bevor der Felsbrocken gebracht wurde.

In Asiya bint Muzahim sehen wir das Beispiel von höchster Aufopferung. Die Muslime, die Frauen sowie die Männer, sehen in ihr ein Vorbild an Güte, Mitgefühl und Standfestigkeit und erinnern sich mit Achtung an die Opfer, die sie für ihre Überzeugung erbracht hat.

„Und Allah legt denen, die glauben, das Beispiel von Pharaos Frau vor, als sie sagte: „Mein Herr! Baue mir ein Haus bei Dir im Paradies und befreie mich von Pharao und seinen Taten und befreie mich vom Volk der Ungerechten.

Quran Sure 66, Vers 11

Upoznaj Poslanika u nekoliko minuta

ZORA VJEROVJESNIŠTVA

Kada je Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, napunio četrdeset godina, Uzvišeni Allah počastio ga je vjerovjesništvom i poslanstvom, i objavio mu Kur' an. U mjesecu ramazanu, u pećini Hira, svjetlost Istine bljesnula je i i obasjala cijeli svijet: Poslaniku, s.a.v.s., došao je melek Džibril, alejhis-salam, privukao ga sebi i stisnuo, a potom mu rekao: "Čitaj, u ime Gospodara tvoga, koji stvara, stvara čovjeka od ugruška! Čitaj, plemenit je Gospodar tvoj!" (El-Alek, 1-3). Nakon tog događaja, Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, prestrašio se i, dok mu je srce snažno lupalo, vratio se svojoj supruzi Hatidži bint Huvejlid, kojoj reče: "Pokrijte me, pokrijte me!" Kada su ga pokrili, on se smiri i strah ga napusti, a potom se povjeri Hatidži i ispriča joj šta se desilo, a zatim joj reče: "Bojim se za sebe." Nakon što ga je saslušala, ona mu reče: "Ne brini se! Allahom se kunem da te on nikada neće napustiti! Ti održavaš rodbinske veze, olakšavaš teret slabima, opskrbljuješ potrebene, ugošćavaš gosta i uvijek i u svim prilikama staješ na stranu istine!" (Buhari, 3, 3851, i Muslim, 160, 2353)

NAMUS KOJI JE DOLAZIO I MUSAU

Kada je Hatidža, radijallahu anha, vidjela u kakvom je stanju Muhammed, sallallahu alejhi ve sellem, odvela ga je kod svog amidžića Vereke b. Nevfela, koji je primio kršćanstvo i na arapskom jeziku učio Indžil. Nakon što su mu ispričali cijeli događaj, Vereka reče: "To je uistinu Namus, isti onaj koji je dolazio Musau." Namus je onaj koji poznaje tajne koje su skrivene drugima i ovim je riječima Vereka aludirao na meleka Džibrila, alejhis-salam. (Buhari, 3, 3392, i Muslim, 160)

"ČITAJ, U IME GOSPODARA

Uzvišeni Allah, iz Svoje svekolike mudrosti, odabrao je da prva riječ koju je objavio Svome Vjerovjesniku, sallallahu alejhi ve sellem, bude upravo riječ "čitaj", kako bi od samog početka bila jasni nagovještaj da će osnovni temelji islama biti znanje i naukovanje i da je islam vjera koja svoje postulate i pravila temelji na jasnim argumentima.

" O TI, POKRIVENI!"

Džabir b. Abdullah, radijallahu anhumu, prenosi da je čuo Vjerovjesnika, sallallahu alejhi ve sellem, kako je rekao: "Potom mi je objavljava neko vrijeme bila obustavljena. I tako, dok sam jednom išao, začuh glas sa nebesa. Podigao sam svoj pogled prema nebu i ugledao istog onog meleka koji mi je došao u pećini Hira. Sjedio je na prijestolju između nebesa i Zemlje. Toliko sam ga se uplašio da sam od straha pao na zemlju. Vratio sam se svojoj porodici i rekao im: 'Pokrijte me, pokrijte me!', nakon čeka je Uzvišeni Allah objavio: 'O ti, pokriveni! Ustani i opominji! I Gospodara svoga veličaj! I haljine svoje očisti! I kumira se kloni!' (El-Muddessir, 1-5)." (Buhari, 3238, i Muslim, 161).

Nastavit će se inšaallah.....

Izvor: Upoznaj poslanika u nekoliko minuta / dr. Nazir ez-Zehrani

Koga uzeti za prijatelja

Islam veoma brižno i pažljivo gleda na biranje prsnog prijatelja zato što druženje ima veliki utjecaj na samog vjernika i njegovu vjeru. Nekada je taj utjecaj veoma koristan, a nekada veoma štetan. Zato nam Allah naređuje da budemo sa iskrenima: “O vjernici, bojte se Allaha i budite s onima koji su iskreni!” (Et-Tevba, 119)

Isto tako dozvoljava nam da budemo sa pobožnima: “Budi čvrsto uz one koji se Gospodaru svome mole ujutro i navečer u želji da naklonost Njegovu zasluže, i ne skidaj očiju svojih s njih iz želje za sjajem u životu na ovome svijetu, i ne slušaj onoga čije smo srce nehajnim prema Nama ostavili, koji strast svoju slijedi i čiji su postupci daleko od razboritosti.” (El-Kehf, 28)

Vidimo da nam Uzvišeni Allah, pored naredbe da budemo sa vjernicima, istovremeno zabranjuje da se družimo sa zulumčarima.

Prijateljstvo sa nevjernicima ili zulumčarima sigurno ćete osramotiti na Sudnjem danu i dovesti do velikog kajanja kada povratka nema: “Na Dan kada nevjernik prste svoje bude grizao govoreći: ‘Kamo sreće da sam se uz Poslanika Pravoga puta držao, kamo sreće, teško meni, da toga i toga za prijatelja nisam uzeo, on me je od Kur’ana odvratio nakon što mi je priopćen bio!’ – a šejtan čovjeka uvijek ostavlja na cjedilu.” (El-Furkan, 27–29)

Svako prijateljstvo koje ne bude izgrađeno radi Allaha pretvorit će se u neprijateljstvo: “Tog Dana će oni koji su jedni drugima bili prijatelji postati neprijatelji, samo to neće biti oni koji su bili bogobojažni” (Ez-Zuhruf, 67); “O robovi Moji, za vas danas straha neće biti, niti ćete i za čim tugovati; oni koji su u ajete Naše vjerovali i poslušni bili – uđite u Džennet, vi i žene vaše, radosni!” (Ez-Zuhruf, 70)

Prijatelji dok se druže nesvjesno uzimaju jedni od drugih moralne osobine ili ih nasljeđuju zbog te blizine ili ljubavi koju osjećaju jedni prema drugima. Kada prođe jedan duži period njihovog zajedničkog druženja postaju kopija jedno drugome u mnogim stvarima. Ovo je jedan od razloga zašto je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, zabranio da oponašamo nevjernike kako ne bi djelimično ušli u naša srca i vezali se za njih. Jer, nemoguće je da čovjek oponaša nekoga, a da u njegovom srcu nema nimalo ljubavi i naklonosti ka njemu. Zato Uzvišeni Allah kaže: “I ne slušaj onoga čije smo srce nehajnim prema Nama ostavili, koji strast svoju slijedi i čiji su postupci daleko od razboritosti.” (El-Kehf, 28)

Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je da je čovjek na vjeri svoga najboljeg prijatelja i da pripazi sa kim se druži. (Tirmizi, hasenu garib) Bogobojažno društvo sigurno će koristiti čovjeku i obrnuto, u to nema nikakve sumnje.

Ako čovjek pazi šta unosi od hrane u svoje tijelo i šta pije, zar nije preče onda da pazi čime hrani svoju dušu i kakvim je moralnim osobinama krase. Treba da bježi od slabosti imana i ružnih osobina i poniženja same duše, o čemu se govori u predaji: “Nemoj prijateljovati osim sa vjernikom i neka tvoju hranu ne jede osim bogobojazana osoba.” (Ebu Davud, hasen)

Interesantno, spomenuo ga je Allah u ovome ajetu kao druga, a ne imenom, a koje je to ime koje je bolje od ovoga svojstva, svojstva druga Poslanikovog, sallallahu alejhi ve sellem.

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, poredi dobrog i lošeg prijatelja sa prodavačem mirisa i kovačem. Prodavač mirisa će ti prodati miris ili ćeš od njega osjetiti lijep miris, dok će ti, s druge strane, kovač spaliti odjeću ili ćeš od njega osjetiti ružan miris. (Buhari)

Omer, radijallahu anhu, znao je reći: “Ostavi neprijatelja, pripazi se prijatelja, osim onoga ko je povjerljiv kod svoga naroda, a nije povjerljiv osim onaj ko se boji Allaha. Nemoj se družiti sa grješnikom jer ćeš poprimiti od njegovog zla, niti mu povjeravaj tajnu, a kada hoćeš da se savjetuješ, pitaj one koji se boje Allaha.”

Praksa je pokazala da onaj ko se druži sa lošim ljudima postaje loš, a onaj ko se druži sa dobrima postaje dobar. Ko se druži sa učenjacima, uzet će od njih svjetlost znanja i imana koje će mu koristiti i na Sudnjem danu. Kada je jedan od beduina rekao Poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, da voli Allaha i Poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, odgovorio mu je da će čovjek biti sa onim koga voli. (Tirmizi, sahih)

Lopov postaje lopov kada se počne družiti sa lopovima, pijanica sa pijanicama, narkoman sa narkomanima, a vjernik sa vjernicima.

Nemoguće je da se čovjek druži sa lošim ljudima a da se istovremeno u potpunosti sačuva njihovih osobina, niti da se druži sa vjernicima, a da mu oni ne koriste u njegovom imanu. Uzvišeni Allah kaže: “Ne treba da ljudi koji u Allaha i u onaj svijet vjeruju budu u ljubavi sa onima koji se Allahu i Poslaniku Njegovu suprotstavljaju, makar im oni bili očevi njihovi, ili braća njihova, ili rođaci njihovi.” (El-Mudžadela, 22) Kada tražiš sebi prijatelja, pogledaj u njegovu vjeru, njegov razum i moral. Druži se sa njim tražeći Allahovo zadovoljstvo, a ne radi dunjalučke koristi. Traži u njemu Allahovu blizinu i njegovu blizinu kod Allaha.



Ebu Bekr je imao jedan poseban položaj u društvu zato što je bio najbolji Poslanikov prijatelj i nije se razdvajao od njega pa čak ni onda kada je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, učinio hidžru u Medinu. Govoreći o tim trenucima njihovog boravka u pećini, Uzvišeni Allah kaže: “Kada su njih dvojica bila u pećini i kada je on rekao drugu svome: ‘Ne brini se, Allah je s nama!’” (Et-Tevba, 40)

Rekao je Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem: “Tri stvari koje se nađu kod vjernika, osjetit će slast imana...” Jedna od njih jeste da voli osobu i to isključivo radi Allaha. Allah će na Sudnjem danu takve ljude prozivati i reći će: “Gdje su oni koji su se voljeli radi Moje veličine? Danas ću ih staviti u Svoj hlad, na Dan kada nema drugog hlada.” (Muslim)

Jedan veoma lijep i koristan savjet u tom pogledu uputio nam je Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekavši da, kada neko nekoga voli u ime Allaha, da mu to i kažemo. Obaveza je na nama da želimo bratu isto ono što želimo i sebi. Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “Niko od vas neće vjerovati sve dok ne bude želio svome bratu ono što želi i sebi.” (Muteffekun alejhi)

Neki od najvažnijih principa bratstva jesu međusobno povezivanje, savjetovanje, posjećivanje i žrtvovanje, otklanjanje poteškoća, razmjenjivanje poklona, nazivanje selama, rukovanje, izbjegavanje ogovaranja i omalovažavanja, izbjegavanje potcjenjivanja, mržnje, zavisti i ružnog mišljenja, zatim, obaveza traženja opravdanja kada pogriješi, da mu pređeš preko greške, doviš za njega i mnogi drugi principi koji su spomenuti u našoj predivnoj vjeri. “Vjernici su samo braća, zato pomirite vaša dva brata i bojte se Allaha, da bi vam se milost ukazala.” (El-Hudžurat, 10)

Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “Vjernik je vjerniku kao građevina. Jedna drugu učvršćuju”, zatim je isprepleo svoje prste. (Mutefekun alejhi)

I na kraju, Allahov Poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, rekao je: “Muslimanu nije dozvoljeno muslimanu da izbjegava svoga brata duže od tri noći, susreću se a zatim okreću jedan od drugoga, a bolji od njih jeste onaj koji prvi nazove selam.” (Buhari)

Izvor: El-Asr / Semir Vatrić

Vakuf – vrijednosti i propisi

Vakuf označava dobro koje neka osoba (vakif) svojevolumno izdvoji iz svoje imovine, dok prihodi ili svrha istog služe ljudima na način da bude kao čin ibadeta Allahu. Drugim riječima, vakuf predstavlja trajnu zadužbinu.

Kao dokaz propisanosti vakufa može se navesti ajet u kojem Uzvišeni kaže: „Nećete zaslužiti nagradu sve dok ne udijelite dio od onoga što vam je najdraže.“ (Alu Imran, 93).

Osnovni dokaz iz Sunneta po pitanju vakufa je hadis Abdullaha ibn Omera, radijallahu anhumu, u kojem je rekao: „Omeru je pripalo jedno zemljište na Hajberu, pa je došao Allahovom poslaniku, sallallahu alejhi ve sellem, tražeći savjet šta da uradi s istim. Upitao ga je: „Allahov poslaniče, dodijeljeno mi je jedno zemljište na Hajberu, nikad nisam ništa vrednije stekao od njega. Šta me savjetuješ da s njim uradim?“

„Ako hoćeš – zemljište neka ostane, a prihod njegov neka bude sadaka.“

Omer je tako postupio, s tim što se to zemljište ne prodaje, niti nasljeđuje niti se može pokloniti. Njegov prihod usmjerio je na siromašne, na rodbinu, za oslobađanje robova, na Allahovom putu, za putnike i goste. Nije sporno da ga koristi za svoje potrebe u granicama i onaj ko ga bude nadzirao ili da nahrani svoga prijatelja, ali ne smije da stiče imovinsku korist od istog.“ (Sahih El-Buhari (2737), Sahih Muslim (1632)).

Osim toga, imamo i hadis Ebu Hurejre, radijallahu anhu, u kojem je naveo da je Allahov poslanik, sallallahu alejhi ve sellem, kazao: „Kada čovjek umre, njegova djela prestaju osim u tri slučaja: trajna sadaka, znanje kojim se ljudi koriste, čestito dijete koje dovi za njega.“ (Sahih Muslim (1631))

Iz Omerovog hadisa zaključujemo da je vakuf, u suštini, vid trajne sadake i kako je vrijedno udijeliti ono što je čovjeku drago (kao što nas na to upućuje prethodno navedeni ajet). Osim toga, možemo shvatiti i vrijednost ashaba Omera, radijallahu anhu, te kako je poželjno savjetovati se i razmjenjivati mišljenja sa kompetentnim ljudima, kao što je upravo Omer i postupio. (Šejh En-Nevevi ala Sahih Muslim (11/86))

Osim toga, dolazimo do zaključka i da se na vakufu mora raditi onako kako vakif uslovi i kako odredi. Pogledajmo Omerove odrednice kako da se njegov vakuf koristi: „Njegov prihod usmjerio je na siromašne, na rodbinu, za oslobađanje robova, na Allahovom putu, za putnike i goste. Nije sporno da ga koristi za svoje potrebe u granicama i onaj ko ga bude nadzirao ili da nahrani svoga prijatelja, ali ne smije da stiče imovinsku korist od istog.“ (Fethul bari li Ibn El-Hadžer (5/403), Šerh En-Nevevi ala Sahih Muslim (11/86))

Džabir ibn Abdullah, radijallahu anhum, izjavio je: „Ko god je mogao od ashaba Allahovog poslanika, sallallahu alejhi ve sellem, nešto da uvakufi, uvakufio je.“ (El-Mugni li Ibn El-Kudame (6/3))

Vakuf je u osnovi mustehabb i na tome je većina islamskih učenjaka. (El-Džami'u li ahkamil vakf vel hibat vel vesaja (1/66))

Međutim, uvakufljenjem nekog predmeta, osoba prestaje biti vlasnik istog, te predmet postaje obaveznim vakufom i ovako smatra većina islamskih učenjaka. (El-Mugni li Ibn El-Kudame (6/3))

Šta znači konstatacija da uvakufljeni predmet postaje obavezan? To znači da je obavezno da vakuf služi kategoriji ljudi kojoj je namijenjen, kao što je navedeno u hadisu o Omerovom zemljištu: „S tim što se to zemljište ne prodaje, niti nasljeđuje niti se može pokloniti.“

Naprimjer, ako neko izjavi da je zgrada koju posjeduje vakuf za one koji izučavaju šerijatsko znanje, njemu nije bilo obavezno da istu uvakufi, već pohvalno; međutim, tim činom zgrada prestaje biti u njegovom vlasništvu i obavezno je da ista služi u korist onih koji uče šerijatsko znanje, kao naprimjer da se prihod od iznajmljivanja iste izdvaja za njih ili da je koriste kao stambeni objekat i tome slično.

Svako bi, shodno svojim mogućnostima, trebao iskoristiti priliku da nešto uvakufi prije nego umre. Nije uslov da se uvakufi zgrada, džamija i slično tome, već se vakufom tretira i ako se, naprimjer, nabave stolice za vjersko udruženje ili olovke i sveske kao vakuf džamiji, mesdžidu ili islamskom centru.

Šejh Amir Behdžet je kao primjer naveo da je jedan student kupio kabl za jednu fakultetsku salu u kojoj su se održavala predavanja. Naime, u toj sali je već postojao projektor i sve ostalo što je potrebno za održavanje nastave, samo je nedostajao jedan kabl. Student je donio kabl, što se tretira vakufom i imat će nagradu za svako predavanje koje se tu održi i za svako dobro djelo koje se iz toga iznjedri.

Knjige islamskih učenjaka obiluju propisima i vrijednostima vakufa, a ovdje smo se osvrnuli na isti tek toliko da posluži kao podsjetnik i podsticaj.

Molim Allaha da svakog vakifa nagradi najljepšom nagradom i da mu nadoknadi uloženo, kako na ovom, tako i na onom svijetu.

